

איצרות

גליון שבועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

מה נשמע?

■ 'ניצוצות' לפורים

להגל יום הפורים יו"ל גליון 'ניצוצות' ובו מאמרים, גנוזות, ראיונות וזיכרונות מאנשי שלומנו בדורות הקודמים. הגליון רווי בתמונות עתיקות הרואות אור לראשונה באדיבות מוכן ברסלב הר המור.

בגליון: בניו ותלמידיו של הרה"ח רבי אליעזר שלמה שיק ז"ל נזכרים בדמותו הגדולה; הרב בצלאל פרידמן חושף את הראיון הגנוז שלו עם חלוץ ההפצה רבי יצחק אייזיק זילברמן ז"ל; ר' יצחק (איזו) ליבוביץ מספר את סיפור חייו וספרו 'האור הגנוז'; רבי נתן מימון, רבי משה שור ורבי אהרן לבל מעלים זיכרונות על רבי יצחק מנדל ז"ל, מקים עולה של ברסלב בארה"ב, ומכתבו המטלטל של ישראל הטר, אסטרטג מצליח שהיה על פי תהום, גילה את אורו של רבינו הקדוש, נשבה בתורותיו עצותיו והציל את נשמתו.

כבפעמים קודמות מבהירים במערכת 'ניצוצות' כי לא תתבצע חלוקה נקודתית, ומוקדי החלוקה יוקמו כבעבר בירושלים ובני ברק. הזמנות יתקבלו עד ליום שני הקרוב בלבד. גבאי בתי הכנסת המעוניינים בקבלת הגיליונות חיינם מוזמנים לפנות לטל. 052-7620126 - נתן. ניתן להשאיר הודעה.

משנכנס אדר מרבין בשמחה - ביצד?

לא רק אנשים פשוטים כמותנו צריכים להשתמש ב"מילי דשטותא", אלא גם הצדיקים הקדמונים הוצרכו לכך. "זהו הענין מה שהיו נוהגין כל הצדיקים הגדולים המפורסמים שהיו בימינו, שעל פי רוב היה להם אנשים שהיו כמו בדחנים, והיו עושים לפניהם כל מיני צחוק ושטות כמפורסם" (שם). אפילו התנאים והאמוראים הקדושים, השתמשו בכך. "וזה בחינת מילי דבדיחותא שהיו נוהגים התנאים ואמוראים הקדושים קודם הלימוד, כדי לבוא לשמחה על ידי מילי דבדיחותא שהם מילי דשטותא דייקא. וזהו בחינת מה שכתוב בוורו הקדוש (ויקרא דף מז) שרב המנונא סבא הוה מסדר קמי חבריאי פרקא דמילי דשטותא" (שם).

עצה זו של "מילי דשטותא" יש בה סוד עצום. היא לא רק 'תכסיס' לשמחה, אלא דרך להעלות ניצוצי השכינה, שמחתן של ישראל, מגלות. להלן הסבר הדברים בקיצור נמרץ:

השכינה - שמחתן של ישראל - נפלה לגלות. "ומשם נמשך כל השמחה של הגויים והרשעים ההולכים בשרירות לבם, אשר באמת הם רחוקים משמחה אמיתית, אך כל השמחה שיש אצלם נמשך רק מבחינת גלות השכינה שהיא שמחתן של ישראל שהיא עכשיו בגלות, ומשם כל שמחתם לפי שעה" (שם).

ולכן, אי אפשר היום לשמחה, אלא כשיורדים כביכול למקום הנמוך אשר לשם נפלה השמחה, למילי דשטותא. כי "מחמת שעכשיו השמחה בגלות, היא מלוכשת במילין דעלמא שהם מילין דשטותא. על כן מי שרוצה לבוא לשמחה לשמחה בקדושת יהדותו במה שזכה להיות מזרע ישראל ולא עשני גוי, אי אפשר לבוא לשמחה כי אם על ידי מילי דשטותא דייקא, כי לשם נפלה השמחה מחמת גלות השכינה, שהוא שמחתן של ישראל" (שם).

וכשעושים זאת, מעלים את השכינה / השמחה, בחזרה לשורשה האמיתי; השמחה בהי' אלוקי ישראל. "ועל כן איש הישראלי כשמשתמש את עצמו על ידי מילי דשטותא, או נעשה מזה תיקון גדול, בחינת עליית ניצוצי השכינה מגלותה. כי מעלה ניצוצי השמחה מן הגלות, מאחר שהוא בא לשמחה על ידי מילי דשטותא אלו. כי תיכף כשאיש ישראל הוא בשמחה, תיכף חזרה ועלתה השמחה למקומה ושורשה, שהיא אצל ישראל, ששם שורש השמחה האמתית" (שם).

כשאנחנו משמחים את עצמנו בשטויות, ועושים "ענייני שטות וצחוק או קפיצות וריקודים, כדי לבוא לשמחה" (ליקוטי מוה"ר ח"ב, מה) - אנחנו מעלים את השכינה מגלותה!

חודש אדר הגיע, ואתו עמו הציווי: "משנכנס אדר מרבין בשמחה". גם מי שבמשך השנה מזלזל במצוות השמחה, חייב בחודש אדר להתייחס למצוה זו ברצינות, לפחות כפי שמתייחס לחובת האבילות בחודש אב. שכן כך "אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: כשם שמשנכנס אב ממועטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה" (תענית כט ע"ב).

זה נראה אולי קל, אבל לאמתו של דבר, אין דבר קשה יותר מלשמוח באמת. "כי לכות לשמחה, קשה וכבד להאדם לכות לה, יותר משאר כל העבודות" (שיחת הר"ן, כ). "כי טבע האדם למשוך עצמו למרה שחורה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן" (ליקוטי מוה"ר ח"ב, נד). הרפתקאות החיים גורמות לאדם להיות קודרני ועצוב, וגם כשהשכל מושוכנע שיש המון סיבות טובות לשמחה, הלב ממואן לשתף פעולה.

ובכן, ישנן כמה וכמה עצות למצב שכזה, בו הלב אטום וממואן לשמחה. "וכמבואר בדברינו בענין זה תילי תילים של הלכות, כמה וכמה דרכי עצות איך לשמח את עצמו תמיד יהיה איך שיהיה. אשרי

שיאחז בהם" (חיי מוה"ר, תקצג). אך הפעם נשוחח על אחת העצות העיקריות, הלא היא: מילי דשטותא! שכן, "מריבוי צרות האדם, שסובל כל אחד בגוף ונפש וממואן, על כן על פי רוב אין יכולין לשמח את עצמו כי אם על ידי מילי דשטותא, לעשות עצמו כשטוה כדי לבוא לשמחה, שכל החיות בגוף ונפש תלוי בזה" (ליקוטי עצות, שמחה כט).

את העצה של "מילי דשטותא" מכירים כולם בעיקר מפורים. פורים הוא יום שבו "נוהגים כל ישראל, להרבות או בשמחה גדולה מאד, ועושים אז כל מיני צחוק ושחוק בשביל להרבות השמחה" (ליקוטי הלכות, נפילת אפיס ה, ה). אך לאמתו של דבר, "מילי דשטותא" היא עצה גם לכל ימות השנה.

שכן, גם באמצע השנה "אי אפשר להיות בשמחה כי אם על ידי מילי דשטותא דייקא, שעושים עצמן כשטוה ומשמחין את עצמן במילי דשטותא. כי מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, כי כל אדם מלא יסורים ויגונות כידוע לכל אחד ואחד, על כן צריכין להכריח את עצמו בכל הכוחות להיות בשמחה. ועיקר השמחה אי אפשר להיות כי אם על ידי מילי דשטותא, כמו ששמעתי מפיו זכרוננו לברכה שאמר בזה הלשון: סע האט א פנים אז מע קען מער ניש פרייליך זיין נאר מיט נאריש מאכין זיך = כפי הנראה, אי אפשר לשמוח רק על ידי מילי דשטותא" (שם).

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוה"ר	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	ב	פד.	קנח	תקנח תקנח	יט
א	ג	פד:	קנט	תקנט תקל	כ
ב	ד	פה.	קס	תקלא תקלב	כ
ג	ה	פה:	קסא	תקלג תקלד	כא
ד	ו	פו.	קסב	תקלה תקלו	כב
ה	ז	פו:	קסג	תקלו תקלה	כג
ו	ח	פו.	קסד	תקלט תקמ	כד

יו"ל ע"י "אוצרות ברסלב"
ת.ד. 50617 בית שמש

טל. במשרד: 02-9993338 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000
בארה"ב 8552121-718 (1)
באנגליה 203-6085819 (44)
מוקד הישועות 1800-81-81-81

הפצה למנינים ובתי כנסת: 052-7649775
הנצחה, תרומות ופרסום: 02-9993338

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

למה לנו לדבר מאחרים!?

לעומתו, התם, היה מלא שמחה וחדוה תמיד. שכן, הוא היה משוחרר מהתלות בהערכת זולתו. וכפי שעולה מדבריו התמימים והעמוקים, שאמר בעת שמחתו במעשה ידיו:

"כשהיה גומר המנעל, ומן הסתם היה לו שלש קצוות, כי לא היה יכול האומנות בשלימות, היה לוקח המנעל בידו והיה משבח אותו מאד, והיה מתענג מאד ממנו, והיה אומר: אשתי כמה יפה ונפלא המנעל הזה! כמה מתוק המנעל הזה! כמה מנעל של דבש וסוכר המנעל הזה! והיתה שואלת אותו: אם כן מפני מה שאר רצענים נוטלים שלשה זהובים בעד זוג מנעלים, ואתה לוקח רק חצי טאלער (היינו זהוב וחצי)? השיב לה: מה לי בזה? זה מעשה שלו, וזה מעשה שלי! ועוד: למה לנו לדבר מאחרים? הלא נתחיל לחשוב כמה וכמה אני מרויח במנעל זה מיד ליד; העור הוא בכך, הזפת והחוטאים וכיו בכך, ושאר דברים כיוצא בזה בכך, לאפקים בכך. ועתה אני מרויח מיד ליד עשרה גדולים, ומה אכפת לי ריוח כזה מיד ליד? והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד" (סיפור מעשיות. מעשה מחכם וחס).

אשתו ניסתה להשוות את מעשה ידיו למעשיהם של אחרים, אך הוא התעקש ואמר: מה לי בזה? זה מעשה שלו, וזה מעשה שלי. ועוד: למה לנו לדבר מאחרים? – "אהללה ה' בחייו". וכך הצליח לראות את הרייח שהוא מרוויח, ולהיות מלא שמחה וחדוה תמיד – "אזמרה לאלוקי בעודי".

של אחרים. רק הוא יכול לקיים את המשך הפסוק "אזמרה לאלוקי בעודי", ולשמוח בכל נקודה ונקודה טובה.

כל מה שקשה לנו לשמוח בנקודותינו הטובות, הוא מחמת שאנו משועבדים במוחנו ולבנו לזולתנו. אנחנו מסוגלים לשמוח רק בדבר שהחברה סביבנו מעריכה ומעריצה, ואנחנו מאושרים רק כשהחברה מסווגת אותנו כ"מוצלחים". ולכן, קשה לנו כל כך למצוא בעצמנו את הנקודות הטובות והמאירות ולשמוח בהם.

רק כשנשתחרר מהתלות השטותית הזאת, ונגיל את עצמנו לחיות חיים משלנו, "אהללה ה' בחייו". רק אז, נוכל להעריך את הנקודות הטובות ולשמוח בהם באמת, "אזמרה לאלוקי בעודי".

זהו הרי המסר העולה מתוך המעשה מחכם ותם:

החכם היה עסוק כל כולו ב"מה יאמרו הבריות", ורדף אחר המעמד והכבוד החברתי. גם כשלמד אומניות יקרות ומיוחדות, רדף אותן פחד: "אף על פי שיש בידי מלאכה כזו, אף על פי כן אין די לי בזה. היום חשוב זאת, פן בזמן אחר יחשב דבר אחר?". גם כשעמד להתחתן, היה חשוב לו מאד לפרסם את עצמו, "ואמר בדעתו: אם אשא אשה בכאן, מי ידע מה שנעשה ממני? אלך ואשוב לביתי למען יראו מה שנהיה ממני, שהייתי נער קטן, ועכשו באתי לגדולה כזו!..." ולכן גם היה מלא עצבות ומרה שחורה תמיד.

"וזה פירוש אהללה ה' בחייו, היינו כשאין נצרך לבריות. וזה 'בחייו', בחייו דיקא, היינו שאני חי מחיים שלי, שאינו נצרך לחיות שום אדם".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א, סו)

את פירושו של רבינו על הפסוק "אזמרה לאלוקי בעודי" מכירים כולם. הלא היא התורה הידועה בשם "אזמרה", שם מלמד אותנו רבינו שעל האדם לדון את עצמו לכף זכות, ולחפש ולמצוא בעצמו נקודות טובות שבהם הוא לא רשע, ולשמוח בהם, ועל ידי זה יוכל לזמר ולהודות לה. וכך מפרש רבינו: "אזמרה לאלוקי בעודי". 'בעודי' דייקא, היינו על ידי בחינת העוד שלי שאני מוצא בעצמי בחינת עוד מעט ואין רשע, על ידי אותה הנקודה, על ידי זה אוכל לזמר ולהודות לה' (ליקוטי מוהר"ן ח"א, רפב).

ומה עם החצי הראשון של הפסוק – "אהללה ה' בחייו"? זאת למדנו השבוע ב"עמוד היומי", בתורה ס"ו. שם מפרש רבינו: "אהללה ה' בחייו, היינו כשאין נצרך לבריות. וזה 'בחייו', בחייו דייקא, הינו שאני חי מחיים שלי, שאינו נצרך לקיומת שום אדם. כי 'הנצרך לבריות חייו אינם חיים', היינו שאינם חיים שלו, כי הוא חי מאחרים. אבל כשאני נצרך לבריות, ואני חי חיים שלי, אזי אוכל להללו ולהתפלל לפניו באמת, וזהו אהללה ה' בחייו דייקא".

ועתה, כמה נפלא החיבור בין שני חצאי הפסוק: "אהללה ה' בחייו", ו"אזמרה לאלוקי בעודי". שכן, רק מי שמקיים את ה"אהללה ה' בחייו", וחי חיים משלו ללא תלות בהערכתם

רבי יעקב פילמר מברדיטשוב

"והנה, הוא, ר' יעקב, הביא איתו מיפיו את המכונת-תפירה שלו, כי הוא היה יודע לתפור, כי היה חיט והיו קוראים אותו רבי יענקל שניידער, ובבוקר אחר שהתפלל ולמד שיעוריו, העמיד המכונה בבית מדרשו והתחיל לעבוד עבודתו לתפור, ובעת העבודה ובאמצע תפירתו, למד ליקוטי מוהר"ן בעל-פה ועוד ספרי קבלה וספרי רבינו ז"ל, בעת עסקו במלאכתו, והיה אומר בבדיחותא כי המכונה שלו מדרבת קבלה..." (ימי שמואל ב-קסט) מדי שבת, היו אנשים עומדים ליד הלון ביתו ומקשיבים לניגוני הנלבים. כי איש שמח היה והירבה לזמר ולרקד. כמנהגו בחו"ל, גם בארץ, היה הולך רגלי בכל ערב-ראש-חודש לקבר-רחל, ולעוד קברי צדיקים. נסתלק לעולמו בג' אדר תרצ"ט

פעמים רבות, ברוב כסופיו, היה יוצא לדרך ברגל, לאומן, להשתטח על ציון רבינו.

בשנת תרס"ה, עלה ר' יעקב לארץ הקודש, כשהוא מותיר בברדיטשוב את המתפרה הגדולה שלו: הוא התיישב בירושלים, ור' שמואל העשל מזכיר זאת: "יום ג' פרשת שמות... היום בא ירושלימה ידידו ר' יעקב חיט נ"י מברדיטשוב ואכל אצלי סעודת שחרית" (שם עמ' קא)

פעם פגש רבי יעקב את רבי ישראל קרדנר, והנה פניו של רבי ישראל אדומות ועיניו נפוחות מדמע. לשאלתו לפשר דבר, שח בפניו רבי ישראל:

"נודע לי עתה כי שני ילדים יהודים עניים נמצאים ברשות המיסיון, ובכדי להצילם משמד נדרש סך עצום ובידי אין מאומה, ולכן בכיתי לפני אבי שבשמים שיזמן לי את הכסף שאוכל לפדותם"

התרגש רבי יעקב ואחותו אש קודש, הוא עצמו היה עני ואביון, ברם, היה ברשותו סכום גדול שאסף בעמל זמן רב, לנסיעה לאומן. כי מנהג אנשי שלומנו היה לחסוך מפתח ולצרף פרוטה לפרוטה כדי לנסוע לציון רבינו הקדוש, ואחת לארבע שנים היתה מתמלאת המכסה עבור הנסיעה הקדושה.

ר' יעקב מסר לו מיד אל מלאו הסכום, ור' ישראל התמלא מיד שמחה וחדוה ומיהר לפדות את היתומים.

בשנת תרע"ד, בגלל המלחמה והרעב, עבר ר' יעקב לדור ביפו. ובחורף תרפ"ה בא מיפו לדור בירושלים.

ר' יעקב צבי פילמר, המכונה ר' יעקב שניידער (הקטן), היה מיקרי חסידי ברסלב בברדיטשוב. נולד בשנת תרל"ב לאביו ר' אליהו יצחק. מגיל צעיר כמחה נפשו ליצור, ופעמים רבות מרוב השתוקקות לבורא זלגו עיניו דמעות.

הוא נסע לערים רחוקות, ביקר בחצרות צדיקים ובבתי-מדרשות שונים, אולי ימצא את שאהבה נפשו. ראה ה' בחיפושיו הכנים, והפגישו עם ספרי ואנשי הנחל נובע. הוא נסע לאומן והשתטח בתפילה על ציון רבינו הקדוש, ושם מצא מרגוע לנפשו.

כשקיבל צו-התייצבות לצבא הרוסי, קיים בתמימות את דברי רבינו בספר המידות: "סגולה להינצל משונאים, הן שונאים של מחלוקת, הן שונאים שבדרך שמתירא מהם - לומר כל הטעמים שבתורה, דהיינו פשטא מונח זרקא וכו'" (מריבה ח"ב, כד) וראה זה פלא, כשבדקוהו הממונים, למרות שהיה חסון ובריא, רשמו לו תעודת-פטור ושיחררוהו לאלתר.

בלילה היה קם והולך אל ציון רבי לוי יצחק מברדיטשוב, שם, לאורו של נר קלוש, שפך לבו באמירת תיקון-חצות ובהתבודדות. תקופה ארוכה למד שם יחד עם חברו ר' בנימין פארברע (הצגט), ובעת שחששו שתרדמה תיפול עליהם, תחבו נר דולק בין אצבעותיהם וכך ישבו ולמדו.

החסיד ר' שמואל העשל פרידמן מזכירו ביומנו 'תולדות שמואל': "יום א' פרשת וישב (ה"ס) היתי על ציון הרב (מברדיטשוב) צוק"ל, וכל היום הייתי בהקלויז שלנו, בערב לנתי שמה, והלכתי עם ר' יעקב נ"י על ציון הרב ז"ל בחצות הלילה, ואמרנו שמה 'חצות' ותהילים ותפילות"

הפקרות' זה לשקוע בחומריות, אך אין צורך להפקיר את החומריות כדי לעבוד את ה'.

מדוע דווקא אומן?

"אוצרות" של השבוע פרשת וארא, והמאמר הראשי בעמוד הראשון עומד לנגד עיני:

"פה על כדור הארץ, לא רחוק מכאן – בעיר אומן שבאוקראינה – ישנן ארבע אמות קדושות, אשר נקבעו כבר מששת ימי בראשית, להיות מקום בו יעסוק רבינו בתיקון כל נשמות ישראל. "כי שם המקום המוכן לו מששת ימי בראשית, לעסוק שם בתיקון העולם לדורות, לכל מי שיבוא אליו לשם ויאמר העשרה קפיטל תהילים הידועים אצלנו, כאשר הבטיח בחיים חיותו. אשרי הזוכה לזה" (ימי מוהר"ת).

"אף התייחסות מפורשת על טענתי מצאתי שם: "ישנן קברי צדיקים לרוב; קברי האבות, נביאים, תנאים, אמוראים, ראשונים ואחרונים. אך קברו של מבחר הברואים – משה רבינו – נעלם ונסתר מן העולם "ולא ידע איש את קבורתו עד היום היום הזה". הסיבה לכך אומרים חז"ל כי ההשתתחות על קבר זה עלולה לבטל את גזירת הגלות בבת אחת, ומביאה את הגאולה". בהמשך מובא ציטוט מספר חיי מוהר"ן: "כמו כן קבר אדמו"ר ז"ל, נסתתר גם כן מן העולם על ידי גודל המחלוקת, אף שיודעים מקום קבורתו, למען לא יוכלו גם כן לבוא לשם להתפלל שם. יהי רצון שיתגלה האמת בעולם ויתפרסם קדושתו בעולם, ואז תבוא הגאולה במהרה בימינו, אמן".

"עם צאתי מבית הכנסת עשיתי את דרכי היישר לסוכן הנסיעות... הרמז משמים היה עבה וברור כל כך שלא הייתי מסוגל להתעלם ממנו.

"ועכשיו אני כאן... באומן... ומה אומר לך חברי וידידי, הבכיות וההתעוררות שזיכיתי להם כאן באומן – לא הרגשתי בשום מקום אחר - - -

ללמדנו כוחה של הפצה, ויזכר כאן לטובה אותה חסיד נלהב, המשתדל בכל שבוע ושבוע להפיץ את ה"אוצרות" בבתי המדרש שברכיכזים החרדיים בארצות הברית.

התנאים והאמוראים בארץ ישראל, וכאן בעירינו יש לנו את קברו של הריבניצער זצ"ל, מדוע שאקום יום אחד ואסע לאומן הרחוקה?" גם השכנועים על תיקון הנפש ועל הבטחתו הנוראה של רבינו הקדוש – לא שינו את דעתו. אבל ר' משה לא התייאש ומידי פעם הוא השתדל לשוב לדבר על לבו של חברו הטוב.

כאשר הגיע ר' משה לאומן לפני כשבועיים ולהפתעתו מצא שם את ר' פנחס מתמוגג בדמעות, קל לשער את ההלם המוחלט שאחז אותו, הוא המתין לשעת הכושר, וכאשר יצא ר' פנחס החוצה שאל אותו בעדינות "אז כיצד בסוף כן נסעת לאומן?"...

סיפורו של ר' פנחס היממה אותו, וכך סיפר:

"היה זה בשבוע פרשת וארא, דיברת איתי במונסי, וכמוכן שהשיחה בינינו עסקה שוב על מעלת הנסיעה לציון הקדוש, הפעם משום מה מצאו הדיבורים מסילות ללבי, וכאשר המשכתי לאחור מכן בנסיעה לעבר בורו-פארק לצורך סידורים שונים, לא הפסקתי לחשוב על אומן. חשבתי לעצמי כי אם אקבל איזה רמז מן השמים שעלי לנסוע לאומן – בעזרת השם אני נוסע.

"הגעתי לבורו-פארק לפנות ערב ופניתי להתפלל מנחה וערבית בבית המדרש המרכזי "שומרי שבת", אני נכנס לתפילת מנחה והנה מה רואות עיני? גליון

כאשר נכנס האברך ר' משה לציון הקדוש לפני כשבועיים – לא האמין למה שענינו רואות: מולו, בצמוד למצבה הגבוהה, עומד חברו וידידו הקרוב ר' פנחס, בידו תיקון הכללי שזה עתה גמר לאומרו, ועיניו זולגות דמעות של התעוררות והשתפכות הנפש מתוך בכי סוער - - -

ר' פנחס הוא לא סתם יהודי, בעיירה מונסי שבארצות הברית הוא מוכר כאברך מבקש ה', המשקיע כוחות רבות בתפילה, במיוחד בקברי צדיקים. למזלו קיים 'קבר הצדיק' גם בעיירתו מונסי, הלא הוא ציונו של האדמו"ר מריבניץ זצ"ל הידוע כמקום מסוגל לקבלת התפילות. מידי פעם, כאשר נפשו אינה מוצאת מנוח הוא אף נוסע לארץ ישראל ומשתטח על קברי התנאים והאמוראים הפזורים בשפע במרחבי הגליל העליון.

אבל לאומן, לציון רבינו הקדוש, הוא עוד אף פעם לא נסע.

חברו וידידו הקרוב ר' משה, הרי הוא חסיד ברסלב נלהב הנוסע לאומן על בסיס קבוע, ולא פעם ולא פעמיים ניסה לשכנע את ר' פנחס שייצטרף אליו פעם אחת לנסיעה לאומן. אך ר' פנחס לא השתכנע ולא הראה כל נכונות לנסוע.

"מדוע דווקא אומן?" הוא שאל, "יש את קברי

גניזות

מחקרים היסטוריים בחסידות

שאלה:

האם כל העבודות והיגיעות שרבינו עסק בזה שייך לכל אחד ואחד?

תשובת הר"ר שלמה הנדלר:

בוודאי שיש את הענין הזה שצריך מאוד לכסוף להגיע לכל העבודות האלו, כמו שמובא בשיחות הר"ן "ועיקר סיפורו (רבינו ז"ל) בפנינו דברים כאלו היה בשביל קנאת סופרים כדי שנהיה מקנאים עצמנו במעלתו הגדולה כדי שגם אנחנו נעשה כמותו ונלך בדרכיו להתייגע ולטרוח וכו' ולעבוד ה' כמותו". (שיחות הר"ן, קסה)

ופעם אחת סיפר (רבינו ז"ל) עם אחד מענינים אלו והתפאר לפניו מעוצם גדולתו מעלתו והשגתו הגבוהה העצומה וכו', כמו שמתפאר ומתגרה עם חברו בגדולות כדי שיתקנא בו חברו. וזה האיש אמר לו: מי יוכל לבוא לזה לזכות למדרגתכם כי יש לכם נשמה גבוהה מאד בודאי?! והקפיד רבנו זכרונו לברכה מאד על זה. ואמר: זהו החיסרון שלכם, שנדמה לכם שעיקר גדולתו והשגת הצדיקים הגבוהים הוא רק מצד הנשמה הגבוהה שיש להם כי באמת לא כן הדבר, רק כל אחד ואחד יכול לזכות לבוא למדרגתי להיות כמוני ממש. כי העיקר תלוי רק ביגיעות ועבודות באמת. וכן שמעתי גם כן כדברים האלה מפיו הקדוש כמה פעמים שהעיקר תלוי רק ביגיעות ועבודות וכו'. (שם)

אבל מצד שני אם האדם עדיין לא הגיע למדרגת געלות ונשגבות אסור ליפול מזה שרואים שמישהו אחר כן הגיע לזה. "צריכין גם כן להיות בקי מאד לבלי להסתכל על חברו שנראה לו שהוא צדיק וישר וכשר כנגדו שלא יפול על ידי זה חס ושלום... כמוכן למשכיל על דרכיו כל זה. ואי אפשר לבאר כל דרכי הלישות הדעת שמפיל הבעל דבר על האדם על ידי זה, על כן צריכין לבלי להיות סכל ופתי רק להיות בקי בהלכה, שיהיה קנאתו בחבריו הטובים ממנו לטובה ולא לרעה, להתקרב לה' יתברך ולא להתרחק חס ושלום, וכמרומו בהמעשה של החכם והתם, שהשיב התם זה מעשה שלו וזה מעשה שלי. (ליקוטי הלכות, הלכות שבת ז, עג)

וגם כל אדם צריך לדעת את מצבו לא להיכנס לעבודות ולהשגות שאינו אוהז בזה

לחידודא

חידון השבוע לצעירים

חידה מס' **206**

מהו ראשי תיבות "אדר"?

הפתרון לחידה מספר 205
 כמה פעמים נזכר "ציאת מצרים" בתורה?
 - חמישים פעמים
 (עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א, מה)

זכה בהגרלה לחידה מס' 204
 נתן גרויזלט, רח' ריב"ל, בית שמש
 בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב'
 רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000.
 לאחר בחינת תשובת הקישו 1-9-2-1 והשאירו הודעה.
 בין הפותרים נכונה עדי שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגולה על זכות קניה בסך 50 ₪

לקבוע גבולות

הדבר מפתיע אבל זה האמת, עיקר ההתקרבות אל השי"ת הוא דווקא על ידי הקטנת האור האלוקי וצמצומו. אדרבא אור הקדושה במלוא עוצמתו עלול להביא להתרחקות מהשי"ת, שכן אנחנו מרגישים שכדי לעבוד אותו אנחנו מחויבים לפרוש לגמרי מכל אחיזה בעניני עולם הזה ולבעור כלפידי אש, דבר שכמובן החוק מאד ממדרגתנו, כך אנחנו מחמיצים הרבה הזדמנויות לזכות בדברים "קטנים" כמו דף גמרא, כמה פרוטות לצדקה, מזמור תהלים או אפילו אנחה מעומק הלב.

עלינו לצמצם ולהגביל את ההתלהבות שלנו, לדעת שלעת עתה דווקא הדברים הקטנים הם שמחברים אותנו אליו יתברך. עלינו להכניס ולהגביל את כל ההתלהבות והתשוקה שלנו בתוכם, כך נוכל לעלות מדרגה אחר מדרגה עד אין שיעור.

כך אנחנו לומדים שבמשכן היתה פרוכת שהבדיל בין הקדוש המשכן לבין קודש הקדשים, לחצוץ ולצמצום את האור, כי כל ההתקרבות דווקא על ידי הגבלת ההתלהבות והתשוקה. כך גם נבין מה שהפרוכת עמדה תחת הקרסים שחברו את ידיעות המשכן ככתוב "נתת את הפרוכת תחת הקרסים" (שמות נ, לג) כי היו חמישים לולאות ביריעות שמעל קודש הקדשים, וכנגדן חמישים לולאות ביריעות שמעל המשכן עצמו וחמישים קרסי זהב חיברו ביניהם.

כי חמישים שערי בינה נבראו בעולם (ר"ה, סא) וכנגדן חמישים שערים בטומאה, ועבודתנו להכניע את הטומאה עד שתהיה גם היא נכללת בקדושה, לכן הקרסים שחיברו את הלולאות החיצוניות ללולאות הפנימיות היו מעל הפרוכת, כי על ידי צמצום והגבלת האור של הפרוכת, דווקא על ידי כך מתחברים השערים החיצוניים אל הפנימיים והטומאה גם היא נכללת בקדושה, עד שכל מאה הלולאות משמשות כלולאות ליריעות המשכן הקדושות.

(עפ"י ליקוטי הלכות, תרומות ומעשרות ג, ח)

הרצון - יסוד הכל

הרב הרב אליהו גודלבסקי

המדרש מספר שמושה רבנו התקשה במעשה המנורה, והי הראה לו איך לעשותה. עוד פעם התקשה, והי הראה לו. כן כמה פעמים, עד שהקב"ה אמר לו: "לך אצל בצלאל והוא יעשה את המנורה". וכן היה. תמה משה רבנו: אני, כמה פעמים שמעתי מהי והתקשיתי - ואתה בצלאל, שלא ראית, עשית מדעתך?! אלא בוודאי "בצל א-ל היית".

איך עדיין לא מובן מה ההבדל בין משה רבנו לבצלאל? הרי הדברים קל וחומר, אם בצלאל שהיה רק "בצל" ידע איך לעשות את המנורה - משה רבנו שראה ממש איך לעשות את המנורה, התקשה בזה?! אם הרבי לא יודע, איך התלמיד יודע?

מסביר רבי נתן (ליקוטי הלכות, ברכת השחר ה, מו) שהענין הפנימי של מעשה המנורה, זה להחדיר את הרצון לדברים שבקדושה, אפילו באדם הגרוע שבגרועיים. ובזאת בודאי התקשה משה, איך עושים כלי קדוש נפלא כזה שיוכל לחזק כל יהודי באשר הוא, אפילו אם הוא ירוד מאד? הלא קשה מאד להשיג כזה כלי נפלא כל כך שייאר את הרצון בכל יהודי, אפילו השפל מאד.

שכן ההנחה הרווחת היא, שרצון הולך תמיד עם מעשה; כשבן אדם רוצה משהו - הוא עושה זאת, ואם הוא לא עושה, סימן שהוא לא רוצה מספיק. הנחה זאת גורמת לכך שהאדם יתיאש מהרצון.

כך שכדי להאיר את אור המנורה הטהורה, את הרצון הקדוש, לבני אדם יושבי חושך, שלא די שלא מצליחים בעבודת ה' אלא גם נופלים עוד יותר - זה דבר קשה מאד. בפרט כאשר משה רבנו ראה מה קרה לעם ישראל, שאחרי קריעת ים סוף וקבלת התורה, הלכו ועשו עגל - הוא הבין כמה קשה לעזור לבעל בחירה. על כן לא יכול היה משה רבנו להמשיך ולהכניס ברעתו את מעשה המנורה.

אומר רבי נתן: משה רבנו היה עניו עד מאד, ולא האמין שיש בכוחו להאיר את "הארת הרצון" בכל אדם באשר הוא. אך בצלאל שהיה תלמיד אמיתי, הבין שדווקא על ידי ענוותנותו הגדולה יוכל משה להכניס רצון דקדושה בכל יהודי, כי דווקא כזה צדיק שלא מחזיק מעצמו כלום, יכול לרדת אל כל יהודי באשר הוא שם ולהכניס בו את הרצון דקדושה. ולכן בצלאל הבין מיד איך עושים את המנורה, כי הוא בטח בכוחו של זקן, שבזכותו יזכה לעשות את המנורה - הצדיק בודאי יכניס בכל אחד מישראל הארת הרצון.

היסוד שצריך ללמוד מזה הוא, שמי שמקורב לצדיק, אפילו קטן במעלה מאד, יש לו כח לתקן את הכל.

(מעבוד מתוך שיחתו של הרב אליהו גודלבסקי שליט"א ניתן להאזין לשיעור המלא במערכת השמע של 'אוצרות ברסלב' 02-9950000 או 058-32-95000 מהנייד. עברית, 1, ענינא דיומא, פורים, 3,1,2)

מחיר שירות ואמינות שלנו זה הדרך **יש דרך לטוס בכבוד!** ארה"ב? אירופה? דרך צדיקים מעניקה לאלפי לקוחותיה שירות אישי לכל נוסע, לכל מקום בעולם. **וולקום!**

חיה עם נאמה **02-5410100** דרך צדיקים www.zadikimtours.com

נסיעות לאומן ולכל היעדים בעולם שירות > מקצועיות > אמינות

נתיבים טורס טיסות לחו"ל | קברי צדיקים | אירועים מתיירים

02-633-8444 באיזור המרכז: 050-411-4857

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן **מוקד הישועות 1-800-81-81-81** להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה. לרווח ופרנסה. לרפואה. למקשה לילד. לנחת ושמחת חיים

אלפי איש ביום! **עשרות אלפים בשבוע!** **מאות אלפים בחודש!**

נושמים ברסלב.

058-32-95000

כל השיעורים מכל רבני ברסלב בחיוב אחד למערכת של 'אוצרות ברסלב'